

λιν τῆς κυρίας Β. . . . , ὅτε ἐλάβομεν τὴν λυπηρὰν εἶδησιν ὅτι ὁ πατήρ μου ἠσθένησεν αἰφνηδῶς καὶ κινδυνωδῶς.

Διὰ τοῦ ταξιδίου τούτου προϋτιθέμεθα πρὸς τούτοις νὰ ἐπιναφέρωμεν εἰς τὴν κυρίαν Β. . . . τὸν μονογενῆ υἱὸν τῆς Λέωντα ὅστις εἶχεν ἀνατραφῆ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ ἐμοῦ.

Ἡ λύπη τῆς κυρίας ταύτης διότι μᾶς ἐστερεῖτο τοσοῦτον ταχέως καὶ κυρίως ἢ τῆς ἀδελφῆς μου Ἀνινίας, ἣν ἐθεώρει ἡμεῖς ὡς νύμφην αὐτῆς, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μᾶς ἐμποδίσωσιν. Ἀπεφασίσαμεν ἂν ἀναχωρήσωμεν ἄνευ ἀναβολῆς καὶ νὰ ἐξακολουθῶμεν μάλιστα τὸ ταξίδιον ἡμῶν καὶ τὴν νύκτα, τοσοῦτον μάλιστα ὅσῳ ἢ χιῶν εἶχε παύσει νὰ πίπτῃ, ἢ σελήνη ἔλαμπεν, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ γηραιοῦ κυνηγοῦ τοῦ πατρός μου εἶχομεν ὅσον γόν ἀσφαλῆ.

Περιτετυλιγμένοι ἀπὸ μυλωτᾶς, ἐφωδιασμένοι διὰ ζωοτροπιῶν ἐπέβημεν τοῦ ἐλκλήθρου ἡμῶν, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ Λέων θὰ ἐλάμβανε προθύμως τὴν θέσιν του, ἐὰν δὲν ἐκρατεῖτο ὑπὸ τῆς μητρικῆς στοργῆς.

Ἐφθίσαμεν πρὸ τῆς νυκτός εἰς τὸ μέγα δάσος, ὅπερ μᾶς διώχωριζεν ἀπὸ τῆς πατρικῆς οἰκίας καὶ τὸ ὅποιον ἐκτείνεται εἰς τὸ μέγα διάστημα πρὸς τὴν Λιθουανίαν, ἐνούμενον μετὰ τῶν ἐπιτεταμμένων δασῶν τῆς χώρας ταύτης.

Ἡ ὁδὸς, ἣν ἠκολουθοῦμεν ἦτο ἀρκετὰ πλατεῖα, ὥστε τὰ δένδρα δὲν ἐκώλυον τὰς ἀκτίνας τῆς πανσελήνου νὰ μᾶς φωτίζωσιν ἀλλὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐκ χιόνος καὶ πάγου ὑψωμάτων καθίστατο τὴν ὁδὸν ταύτην κακίστην, ὥστε δὲν ἠδυνάμεθα νὰ προχωρήσωμεν τοσοῦτον ταχέως, ὅσον ἐπεθυμοῦμεν, οἱ δὲ ἵπποι ἡμῶν μετὰ γάλλως ἐκοπίαζον.

Μεταξὺ ἡμῶν ἐβασίλευε βαθεῖα σιγή, ἥτις δὲν διεκόπτετο εἰμὲν ὑπὸ τοῦ καλπάζματος τῶν ἵππων, καὶ τοῦ βρογχαλισμοῦ τῆς κωμωμένης θαλαμηπόλου ἡμῶν. Τὸ πνεῦμά μου ἵπτατο πρὸς τὴν ἀσθενῆ πατέρα μου· δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀποκρύψω ὅτι εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ κίνδυνός τις καὶ ὅτι ὁ κίνδυνος οὗτος βεβαίως θὰ ὑπῆρχεν ἤδη, διότι ἄλλως δὲν ἤθελε μᾶς προ-